

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 548

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	2–4
Decizia nr. 317 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	4–8
Decizia nr. 324 din 10 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	8–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 16 din 23 iunie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	11–15
★	
3. — Regulament al Comisiei de concurs pentru recrutarea înalților funcționari publici pentru modificarea și completarea Regulamentului nr. 1/2008 privind organizarea și desfășurarea concursului pentru intrarea în categoria înalților funcționari publici	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 315

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sorin Gabriel Tomoiu în Dosarul nr. 6024/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 30D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 29/2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 21 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.024/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.** Excepția a fost ridicată de reclamantul Sorin Gabriel Tomoiu în cadrul unui litigiu având ca obiect anularea Ordinului nr. 967/2013 emis de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și dispunerea emiterii unui nou ordin privind modalitatea de salarizare care să înlăture orice discriminare referitoare la trecerea în clasa de salarizare 104 gradația 4, discriminare ce există în raport cu ceilalți colegi din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Gorj, având aceeași clasă de salarizare și aceeași gradație.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, invocă faptul că diferența de salarizare decurge din dispozițiile de lege distincte care au guvernat stabilirea drepturilor salariale anterior datei de 1 ianuarie 2011 și ulterior acestei date, în cazul său, la stabilirea drepturilor salariale fiind avută în vedere indemnizația de încadrare brută lunară de la data de 1 ianuarie 2011 la care s-a făcut aplicarea art. 1 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată prin Legea nr. 182/2012. Contestând — în conformitate cu art. 30 din Legea nr. 284/2010 — ordinul de stabilire a drepturilor salariale, i s-a comunicat faptul că regimul de acordare a tranșelor de vechime în funcție și în muncă este diferit în aplicarea Legii nr. 330/2009, respectiv a Legii nr. 284/2010. Or, susține autorul excepției, este neîndoielnic faptul că cele două legi cuprind prevederi distincte referitoare la trecerea în tranșe superioare de vechime în muncă și în funcție, însă aceste reglementări distincte au avut ca și consecință diferențierea de tratament salarial între persoane care îndeplinesc aceeași funcție, au aceeași vechime în muncă și în funcție și au fost încadrate în temeiul aceleiași legi, și anume Legea nr. 92/1992, împrejurare ce reprezintă o discriminare incompatibilă cu dispozițiile art. 16 și art. 53 din Constituție și cu prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

7. Totodată, autorul excepției consideră că dreptul său de proprietate recunoscut și garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a fost afectat prin modul de aplicare diferențiat al Legilor nr. 330/2009 și nr. 284/2010, rezultând o discriminare în raport cu celelalte persoane aflate într-o situație identică.

8. Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 284/2010 reglementează modalitatea de stabilire a nivelului salariului începând cu anul 2011, prin aplicarea unor valori de referință și a unor coeficienți de salarizare la clasele de salarizare stabilite în anexa VI. Este adevărat că, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010, „În anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, denumită în continuare lege-cadru”, însă, acest text de lege atestă neaplicarea valorii de referință și la coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea nr. 284/2010 pentru fiecare clasă de salarizare, iar nu neaplicarea claselor de salarizare. Potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 285/2010, „Personalul plătit din fonduri publice se reîncadrează, începând cu 1 ianuarie 2011, pe clase de salarizare, pe noile funcții, gradații și grade prevăzute de legea-cadru, în raport cu funcția, vechimea, gradul și treapta avute de persoana reîncadrată la 31 decembrie 2010.” Prin urmare, modalitatea de stabilire a drepturilor salariale se face pe clasele de salarizare instituite de Legea nr. 284/2010. Prin aplicarea, în

cazul său, a dispozițiilor derogatorii criticate prin prezenta excepție de neconstituționalitate, s-a ajuns ca drepturile salariale stabilite la împlinirea vechimii în funcție și în muncă de peste 15 ani să fie mai mici decât cele stabilite pentru alți colegi ai săi aflați în situație identică, dar care au împlinit această vechime în muncă și în funcție anterior datei de 1 ianuarie 2011. Acest raționament este confirmat și de dispozițiile art. 74 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, potrivit căroră, „(1) Pentru activitatea desfășurată, judecătorii și procurorii au dreptul la o remunerație stabilită în raport cu nivelul instanței sau al parchetului, cu funcția deținută, cu vechimea în magistratură și cu alte criterii prevăzute de lege. (2) Drepturile salariale ale judecătorilor și procurorilor nu pot fi diminuate sau suspendate decât în cazurile prevăzute de prezenta lege. Salarizarea judecătorilor și procurorilor se stabilește prin lege specială.”

9. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu exclud de la aplicare nicio categorie de personal.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 669/2012.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Legea nr. 283/2011, prin articolul său unic, pe de-o parte, modifică titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, titlu care va avea următorul cuprins: „Ordonanță de urgență pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar”, iar, pe de altă parte, introduce un nou articol, art. II în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, cu următorul conținut:

„Art. II

Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

[...]

Art. 6

(1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în

muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».

(3) Personalul care, în cursul anului 2012, desfășoară activități noi care presupun, potrivit Legii-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, acordarea unor clase de salarizare succesive celei deținute pentru funcția respectivă beneficiază de o majorare a salariului de bază, respectiv a soldei/salariului de funcție, corespunzător numărului de clase de salarizare suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată.”

15. Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate pentru anul 2012, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauzele în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

16. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la nediscriminare și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății private.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la aceleași dispoziții criticate din aceeași perspectivă, s-a pronunțat, respingând ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014.

18. Curtea a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 se regăsește și în cuprinsul art. 6 din Legea nr. 285/2010, iar aceste din urmă dispoziții au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. În acest sens, prin Decizia nr. 166 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 18 iunie 2013, Curtea, analizând o excepție de neconstituționalitate cu o motivare similară raportată la încălcarea aceluiași dispoziții constituționale, a reținut că aspectele ce țin de aplicarea legii de către organismele abilitate, precum și cele referitoare la pretinsa încălcare de către prevederile de lege criticate a unor alte acte normative decât Legea fundamentală nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”.

19. De asemenea, Curtea a constatat că, în realitate, autorul excepției solicită modificarea dispozițiilor de lege criticate, fapt ce excedează controlului Curții Constituționale. În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la

care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

20. Curtea a mai constatat că autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sorin Gabriel Tomoiu în Dosarul nr. 6.024/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317
din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Racz Bela în Dosarul nr. 9.212/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 57D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 79D/2014, nr. 159D/2014 și nr. 183D/2014 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Virginia Cioancă în Dosarul nr. 10.158/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Cristiana Mihaela Cujbă în Dosarul nr. 490/46/2012* al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Marinela Elena Margareta Mihăilescu în Dosarul nr. 8.747/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarelor nr. 79D/2014, nr. 159D/2014 și nr. 183D/2014 la Dosarul nr. 57D/2014, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia nr. 269 pronunțată de Curtea Constituțională în data de 7 mai 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Decizia nr. 5.455 din data de 2 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 9.212/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Racz Bela cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

Prin Încheierea din data de 16 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 10.158/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Virginia Cioancă cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

Prin Încheierea din data de 23 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 490/46/2012*, **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Cristiana Mihaela Cujbă, cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

Prin Decizia civilă nr. 923 din 10 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 8.747/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Mihăilescu Marinela Elena Margareta, cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 raportate la prevederile art. 16 din Legea fundamentală, că egalitatea părților în fața legii și a autorităților judiciare implică respectarea unor cerințe, precum judecarea proceselor pentru toți cetățenii de către aceleași organe și potrivit aceluiași reguli procedurale, fără ca prin aceasta să se excludă existența unor organe speciale de jurisdicție sau a unor reguli procedurale speciale în anumite materii. De asemenea, aceleași drepturi procesuale trebuie acordate tuturor părților, fără nicio deosebire, pornind de la teoria egalității tuturor în fața legii și a interzicerii

discriminării, iar instanța de judecată are obligația de a asigura un echilibru în situația procesuală a părților.

9. Garantarea acestor principii este condiționată de înlăturarea oricăror impedimente faptice sau juridice susceptibile de a da naștere unor privilegii sau, după caz, unor discriminări. Astfel, aplicarea unor prevederi legale de natură a afecta principiile în însăși substanța lor, prin favorizarea poziției procesuale a uneia dintre părți, se constituie într-o încălcare a prevederilor constituționale ale art. 16. În mod corelativ, plasarea persoanelor aflate într-un raport sau conflict juridic pe poziții inechitabile, prin norme juridice care favorizează una dintre aceste părți și mai ales când una dintre ele implică exercițiul autorității publice, conduce în mod inevitabil la înfrângerea principiului egalității, cu consecința rușii echilibrului indispensabil bunei funcționări a statului de drept.

10. În continuare se susține că dispozițiile art. 4, care permit aplicarea art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 litigiilor în curs la data intrării în vigoare a acestei legi, determină aplicarea retroactivă a noii reglementări, ceea ce contravine principiului „*tempus regit actum*” potrivit căruia actele și faptele juridice se supun legii aplicabile la data la care s-au născut. Permițând aplicarea retroactivă a dispozițiilor criticate se ajunge inclusiv la o încălcare a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și a celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a atras atenția asupra „pericolelor inerente în folosirea legislației cu efect retroactiv care poate influența soluționarea judiciară a unui litigiu în care statul este parte, inclusiv atunci când efectul noii legislații este acela de a transforma litigiul într-unul imposibil de câștigat”. În acest sens invocă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Kastelic împotriva Croației*, *Forrer-Niedenthal împotriva Germaniei*, *Satka și alții împotriva Greciei*, *Crîșan împotriva României*, *Papageorgiu împotriva Greciei*, *Dimitrios Georgiadis împotriva Greciei*, *Amolin și alții împotriva Franței*, *Lilly împotriva Franței*. Intervenția legislativă care permite aplicarea retroactivă a unor legi în procesele în care participă statul este o formă a inegalității de arme. În litigiile în care statul este implicat, faptul că, în cursul procesului, apare o nouă lege care influențează hotărâtor rezultatul procesului, în favoarea statului, rezultă din folosirea de către stat a unei prerogative suverane, pe care cealaltă parte nu o are la dispoziție.

11. În motivarea excepției, autorii acesteia mai susțin că, în Cauza *Anheuser-Busch Inch. împotriva Portugaliei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit, cu privire la acest subiect, că în anumite circumstanțe aplicarea retroactivă a unei legi, având ca efect privarea persoanei îndreptățite la o valoare patrimonială preexistentă, care face parte din „bunurile” acesteia, poate constitui o ingerință care conduce la ruperea justului echilibru ce vizează interesul general și respectul dreptului de proprietate. Din această perspectivă apreciază că și în cauza de față aplicarea retroactivă a dispozițiilor criticate echivalează cu o încălcare a dreptului de proprietate ocrotit de prevederile art. 44 din Constituție și de cele ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Aplicarea în cadrul unui proces în curs a dispozițiilor criticate încalcă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva caracterului accesibil și previzibil al unei legi — principiu de drept general valabil, care se încadrează în noțiunea de „proces echitabil”.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, făcând referire la hotărârea pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, apreciază

că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Cheia în care trebuie citite principiile invocate și drepturile fundamentale de care se prevalează și care sunt garantate de Constituție în articolele invocate și de către Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este aceea a asigurării justului echilibru între interesele foștilor proprietari și a moștenitorilor acestora și interesele generale ale societății, câtă vreme înseși Convenția și Constituția permit ca exercitiul anumitor drepturi sau libertăți să poată fi restrâns dacă aceasta se impune, spre exemplu, pentru apărarea drepturilor și intereselor colective și, dacă măsura este proporțională cu situația care a determinat-o, este necesară într-o societate democratică și nu aduce atingere însăși existenței dreptului sau libertății.

14. Arată că, din punctul de vedere al aplicării legii în timp, respectiv al supraviețuirii sau nu a legii vechi, trebuie făcută distincție între situații juridice de natură legală, cărora li se aplică legea nouă, în măsura în care aceasta le surprinde în curs de constituire și situații juridice voluntare, care rămân supuse, în ceea ce privește validitatea condițiilor de fond și de formă, legii în vigoare la data întocmirii actului juridic care le-a dat naștere. Situația acțiunilor în justiție aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu poate fi asimilată unor situații juridice voluntare, dimpotrivă, acestea reprezintă situații juridice legale, în desfășurare, surprinse de legea nouă înaintea definitivării lor și de aceea intră sub incidența noului act normativ.

15. De asemenea nu poate fi reținută nici încălcarea principiului nediscriminării, situația de dezavantaj în care s-ar găsi unele persoane are o justificare obiectivă reflectată în necesitatea reglementării legale a situațiilor juridice impuse de volumul mare al notificărilor nesoluționate, avându-se în vedere și *Hotărârea-pilot Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

16. În final apreciază că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile constituționale ale art. 21, întrucât, prin art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, doar s-au stabilit noi termene pentru soluționarea administrativă a cererilor de restituire, la expirarea cărora orice persoană interesată se poate adresa instanței judecătorești pentru verificarea legalității deciziilor și dispozițiilor emise în această procedură.

17. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 11 din Constituție apreciază că principiul securității juridice consacrat de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene nu este încălcat în condițiile în care Legea nr. 165/2013 nu se aplică situațiilor juridice pe deplin consolidate prin emiterea deciziilor de despăgubire. Referitor la invocarea prevederilor art. 44 din Constituție arată că nici acestea nu sunt încălcate prin dispozițiile Legii nr. 165/2013, întrucât dreptul nu este afectat în substanța sa, modificările operând numai în ceea ce privește procedura de emitere a deciziei reprezentând titlul de despăgubire și termenul de emitere a acestui act.

18. **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, făcând referire la hotărârea pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Cheia în care trebuie citite principiile invocate și drepturile fundamentale de care se prevalează și care sunt garantate de Constituție în articolele invocate și de către Convenția europeană a drepturilor omului este aceea a asigurării justului echilibru între interesele foștilor proprietari și ale moștenitorilor acestora și interesele generale ale societății, câtă vreme înseși Convenția și Constituția permit ca exercitiul anumitor drepturi sau libertăți să poată fi restrâns dacă aceasta se impune, spre exemplu, pentru apărarea drepturilor și intereselor colective, și dacă măsura este proporțională cu

situația care a determinat-o, este necesară într-o societate democratică și nu aduce atingere însăși existenței dreptului sau libertății.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Avocatul Poporului** arată că prin instituirea noilor reguli privind soluționarea notificărilor, care au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

21. În ceea ce privește dispozițiile art. 34 din Legea nr. 165/2013 arată că acestea îngrădesc accesul liber la justiție doar prin raportare la art. 4 din același act normativ. Intervenția acestor dispoziții în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, care, de cele mai multe ori, au condus la respingerea ca prematur formulate a cererilor de chemare în judecată, apare ca o ingerință a legiuitorului în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă. Or, după cum a statuat și Curtea Constituțională în Decizia nr. 6/1992, o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. Astfel, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă, contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Termenul optim de soluționare a unei cauze implică durata care asigură cea mai bună eficiență în realizarea justiției, iar previzibilitatea acestuia conferă părților posibilitatea de a estima evoluția etapelor procesuale în timp.

22. În ceea ce privește celelalte critici de neconstituționalitate asupra Legii nr. 165/2013 apreciază că nu pot fi reținute, întrucât normele indicate sunt în concordanță cu principiile constituționale invocate de autor.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Analizând excepția de neconstituționalitate așa cum aceasta a fost ridicată, Curtea reține că incidența dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 în cauzele deduse judecării este, în mod necesar, subsecventă admiterii caracterului novator al reglementărilor consacrate prin legea menționată cu privire la materia măsurilor reparatorii prin

echivalent. Așa fiind, instituirea noilor reglementări reprezintă o soluție legislativă nouă, de imediată aplicare, care a devenit incidentă în cauza aflată pe rolul instanței judecătorești prin intermediul normei consacrate de art. 4 din lege. Ca atare, plecând de la aceste premise și ținând seama de motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 4: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”*

— Art. 34 alin. (1): *„Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”*

— Art. 35 alin. (2): *„În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”*

26. În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 78 referitor la intrarea în vigoare a legii și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014*, nepublicată în Monitorul Oficial al României la momentul pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

28. Curtea constată că, în măsura în care a reținut constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce

unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile (a se vedea Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și Decizia nr. 13 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 13 februarie 2014).

29. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanța judecătorească, Curtea urmează să respingă această excepție ca devenită inadmisibilă.

30. În continuare, Curtea reține că instanța de judecată urmează ca, în virtutea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, să respecte deciziile Curții Constituționale în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. De aceea, chiar dacă excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, și Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012 —, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție.

31. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că art. 35 reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 165/2013. Or, cauzele s-au întemeiat pe dispozițiile Legii nr. 247/2005 și nu a fost emisă nicio decizie în baza Legii nr. 165/2013.

32. Astfel, având în vedere reglementările criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”*. Or, *„legătura cu soluționarea cauzei”* presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. În aceste condiții, Curtea va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele art. 35 din Legea nr. 165/2013.

*) Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Racz Bela în Dosarul nr. 9.212/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Virginia Cioancă în Dosarul nr. 10.158/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Cristiana Mihaela Cujbă în Dosarul nr. 490/46/2012* al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Marinela Elena Margareta Mihăilescu în Dosarul nr. 8.747/2/2012* al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 324
din 10 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ion Lepădatu în Dosarul nr. 18.391/3/2013 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

2. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 831D/2013.

3. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a

depus la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 839D/2013, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, ridicată de Maria Modiga și Mădălina Doina Modiga, moștenitoare legale ale intimatului-reclamant Bogdan Laurențiu Modiga, în Dosarul nr. 262/44/2013 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

6. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că autoarele criticii de neconstituționalitate au depus la dosar concluzii scrise în care apreciază incidența în cauză a art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ca urmare a Deciziei nr. 269 din 7 mai 2014, prin care instanța constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, decizie ce constituie temei de revizuire potrivit Codului de procedură civilă. De asemenea arată că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

8. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

9. Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

10. Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 839D/2013 la Dosarul nr. 831D/2013, care a fost primul înregistrat.

11. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, și de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 din aceeași lege, deoarece acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

12. Prin Încheierea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.391/3/2013 de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, și Încheierea din 21 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 262/44/2013 de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.**

13. Excepția a fost ridicată de Ion Lepădatu, Maria Modiga și Mădălina Doina Modiga în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de obligare a Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea unor acte administrative.

14. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât se aplică litigiilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Or, este de principiu că aceste litigii trebuie să se judece potrivit reglementării aplicabile la momentul introducerii acțiunii, nefiind posibil să se schimbe aceste reguli în timpul litigiului. În caz contrar s-ar încălca dreptul la un proces echitabil, care presupune soluționarea cauzei potrivit unor norme de drept precise și previzibile, și s-ar rupe echilibrul procesual existent. Acceptarea unei atari interpretări ar duce la respingerea tuturor acțiunilor în instanță începute în temeiul vechilor legi, fapt ce ar prejudicia persoanele care au promovat astfel de acțiuni și care, în aceste condiții, trebuie să reia procedura de la început. În acest sens invocă Decizia XX/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și Decizia Curții Constituționale nr. 830/2008. În continuare, autorii excepției consideră că dispozițiile legale atacate nu oferă garanție drepturilor și libertăților tuturor destinatarilor, răsturnând astfel forța obligatorie a Constituției. De asemenea apreciază că într-o societate democratică restrângerea drepturilor fundamentale poate avea loc doar în caz de necesitate, în condițiile consacrate de prevederile constituționale. Termenele diferențiate instituie prin Legea nr. 165/2013 îngrădesc accesul liber la justiție persoanelor care, deși au un interes legitim de a apela la instanțele judecătorești pentru recunoașterea dreptului lor, nu îl pot exercita decât după scurgerea acestora.

15. **Instanțele de judecată** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate, legiuitorul fiind suveran în stabilirea termenelor, modalităților și procedurilor privind realizarea drepturilor justițiabililor.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

17. **Avocatului Poporului** consideră că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1), (2) și (3), precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992 să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Potrivit încheierilor de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Însă, din analiza concluziilor scrise depuse în motivarea criticilor de neconstituționalitate de autorii acestora, rezultă că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și art. 35 din Legea nr. 165/2013, astfel încât Curtea urmează să se pronunțe asupra acestor dispoziții legale potrivit cărora:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...], cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, [...], la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 34 alin. (1): „*Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”;

— Art. 35: „*(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

21. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la supremația Constituției și a

legilor, art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, prevederile art. 6, art. 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării, precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

23. În aceste condiții sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”

24. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

25. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să

respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 —, deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

26. Litigiul aflat pe rolul Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, privește obligarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea unui act administrativ.

27. În aceste condiții, cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că aceste din urmă dispoziții de lege criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate nu au legătură cu soluționarea acesteia în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

28. „Legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului de lege criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru argumentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ion Lepădatu în Dosarul nr. 18.391/3/2013 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, precum și de Maria Modiga și Mădălina Doina Modiga în Dosarul nr. 262/44/2013 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ion Lepădatu în Dosarul nr. 18.391/3/2013 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, precum și Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

*) Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 16**din 23 iunie 2014**

Dosar nr. 17/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și
Justiție

Săndel Lucian Macavei — judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Sofica Dumitrașcu — judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală —
judecător-raportor

Luminița Livia Zglimbea — judecător la Secția penală

Raluca Florentina Niculae — magistrat-asistent

S-a luat în examinare, în cadrul Dosarului nr. 17/1/2014/HP/P, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală prin Încheierea din 15 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.496/4/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

S-a luat în examinare, în cadrul Dosarului nr. 18/1/2014/HP/P, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală prin Încheierea din 15 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.686/4/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. 6 din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie.

La ședința de judecată participă doamna Raluca Florentina Niculae, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă

a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la data de 20 iunie 2014 s-au depus la dosarul cauzei concluzii comune formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept supuse dezlegării, concluzii conform cărora sesizarea este inadmisibilă întrucât la momentul investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată, din data de 6 martie 2014, o sesizare cu același obiect, care a format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P, soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014.

La dosar a fost depus raportul comun pentru dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P, întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, domnul Ilie Iulian Dragomir, prin care s-a exprimat opinia comună că sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunile de drept invocate au primit deja o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014 în Dosarul nr. 4/1/HP/P.

Președintele completului de judecată, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie, președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în prealabil a adus la cunoștința membrilor completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală faptul că între dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P există identitate de obiect, considerent pentru care a pus în discuție reunirea celor două dosare, în temeiul art. 43 din Codul de procedură penală.

Reprezentantul Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a pus concluzii de reunire a dosarelor mai sus menționate având în vedere identitatea de obiect a celor două cauze.

În urma deliberărilor, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, legal constituit, constatând că între dosarele nr. 17/1/2014/HP/P și nr. 18/1/2014/HP/P există identitate de obiect, primul dosar cu care instanța a fost investită fiind Dosarul nr. 17/1/2014/HP/P, reunește cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 18/1/2014/HP/P la cauza care formează obiectul Dosarului nr. 17/1/2014/HP/P, urmând să se pronunțe o singură decizie în Dosarul nr. 17/1/2014/HP/P.

Având cuvântul pentru a pune concluzii asupra cauzelor reunite, referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, reprezentantul Ministerului Public a susținut opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate de Tribunalul București — Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept având ca obiect *aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru*

punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, având în vedere că la momentul învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată din data de 6 martie 2014 o sesizare cu același obiect, care a format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P, soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014, în sensul că „prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014”.

Față de aceste considerente, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate față de împrejurarea că nu este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv cea potrivit căreia întrebarea să nu fi format obiectul unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a respectivei probleme de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

— Prin Încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 2.496/4/2014 al Tribunalului București — Secția I penală, ce are ca obiect contestația formulată de către condamnatul C.F.C. împotriva Sentinței penale nr. 390/F din 7 februarie 2014 a Judecătoria Sectorului 4 București, Tribunalul București — Secția I penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv:

„Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?”

— Prin Încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 1.686/4/2014 al Tribunalului București — Secția I penală, ce are ca obiect contestația formulată de contestatorul D.M. împotriva Sentinței penale nr. 436/F din 11 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în Dosarul nr. 1.686/4/2014, Tribunalul București — Secția I penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv:

„Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?”

În contextul în care sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile, s-a realizat în două cauze având același obiect (dezlegarea aceleiași chestiuni de drept), s-a apreciat că se impune reunirea cauzelor.

II. Opinia instanței care a formulat sesizarea

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Tribunalul București — Secția I penală a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât completul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal depinde soluționarea pe fond a cauzei de față, având ca obiect sesizarea formulată de Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile, constituită în baza Hotărârii Guvernului nr. 836/2013 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesul penal în cadrul Penitenciarului Jilava, cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile referitoare la pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată față de condamnatul C.F.C., prin Sentința penală nr. 483 din 19 iunie 2009 a Judecătoria Sectorului 6 București și care, ulterior, în condițiile art. 110¹ alin. (2) din Codul penal și art. 86⁴ din Codul penal, raportat la art. 83 din Codul penal, a fost înglobată prin cumul aritmetic în pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012 a Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 25 ianuarie 2013 a Curții de Apel București — Secția I penală.

De asemenea, Tribunalul București — Secția I penală a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face în prezent obiectul unui asemenea recurs.

Același tip de concluzii a fost formulat și cu referire la Dosarul nr. 1.686/4/2014 al Tribunalului București — Secția I penală.

2. Prezentarea jurisprudenței Tribunalului București

Până în prezent nu s-a format o jurisprudență în această materie.

3. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Tribunalul București — Secția I penală a considerat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată condamnatului C.F.C. prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București, și că sus-menționatul condamnat urmează să execute pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București.

4. Punctul de vedere motivat al judecătorului cauzelor reunite aflate pe rolul Tribunalului București — Secția I penală asupra problemei de drept sesizate este în sensul că din economia dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal rezultă că această normă tranzitorie specială este aplicabilă exclusiv cauzelor aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod penal.

Pe de altă parte, judecătorul sus-indicat observă că Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, nici în cuprinsul capitolului IV al titlului I din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, intitulat „Dispoziții speciale

privind regimul sancționator aplicabil minorilor” și nici în cadrul vreunui alt capitol nu a edictat vreo normă tranzitorie cu privire la acele situații în care, în cadrul unei pedepse rezultante stabilite printr-o hotărâre definitivă, se regăsesc înglobate (prin cumul juridic sau aritmetic) și pedepse aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității.

Singura normă juridică reglementată cu privire la situația specială a infractorilor minori condamnați definitiv la data intrării în vigoare a noului Cod penal este cea prevăzută de art. 21 din Legea nr. 187/2012, potrivit căruia „(1) *Pedeapsa închisorii executabilă, aplicată în baza Codului penal din 1969 pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se înlocuiește cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii.*

(2) *Pedeapsa închisorii care depășește 20 de ani, aplicată pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se va înlocui cu internarea într-un centru de detenție pe o perioadă de 15 ani.*

(3) *În cazul pluralității de infracțiuni, înlocuirea prevăzută la alin. (1) și (2) se face cu privire la pedeapsa rezultantă.*

(4) *Partea executată din pedeapsa închisorii, precum și durata reținerii și arestării preventive se consideră ca parte executată din durata măsurii educative a internării în centrul de detenție”, care însă nu acoperă și situația unei pluralități alcătuite din pedepse aplicate pentru infracțiuni comise înainte și după majorat.*

În acest cadru s-a considerat că voința legiuitorului ar trebui interpretată în sensul că în astfel de cazuri pedeapsa rezultantă, aplicată printr-o hotărâre rămasă definitivă mai înainte de data de 1 februarie 2014, pentru o pluralitate de infracțiuni, comise parte în timpul minorității și parte după majorat, nu trebuie fracționată, în sensul înlocuirii pedepselor componente aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității cu măsura educativă a internării într-un centru de reeducare și al executării restului de pedepse în regim privativ de libertate, ci trebuie considerată ca un tot unitar și indivizibil, în care pedepsele nu mai pot fi disociate.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării:

— **art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal:**

— „(4) *Dacă în termenul de încercare al suspendării executării unei pedepse pentru infracțiuni comise în timpul minorității condamnatul a săvârșit din nou o infracțiune, instanța revocă suspendarea și înlocuiește pedeapsa potrivit alin. (2) sau (3), după care: a) dacă noua infracțiune a fost comisă în timpul minorității, se stabilește și pentru aceasta o măsură educativă, iar apoi se aplică măsura educativă cea mai grea; b) dacă noua infracțiune a fost comisă după majorat, se aplică o sancțiune rezultantă stabilită potrivit art. 129 alin. (2) din Codul penal;*

— **art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal:**

— „(2) *În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, pentru infracțiunea comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, după care:*

a) *dacă măsura educativă este neprivativă de libertate, se execută numai pedeapsa;*

b) *dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat;*

c) *dacă pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită după majorat este detențiunea pe viață, se execută numai această pedeapsa;*

d) *dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei*

durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără a depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta.”

În cauză, față de împrejurarea că prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014, în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P, s-a statuat asupra aceleiași chestiuni de drept, nu s-au mai solicitat opinii ale specialiștilor și ale instanțelor judecătorești.

IV. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Decizia nr. 4 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile la data de 12 mai 2014, în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P

V. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție:

Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

S-a opinat că sesizările formulate de Tribunalul București — Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept având ca obiect aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, sunt inadmisibile având în vedere că la momentul învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost deja înregistrată din data de 6 martie 2014 o sesizare cu același obiect, care a format obiectul Dosarului nr. 4/1/HP/P și a fost soluționat prin Decizia nr. 4 din 12 mai 2014, în sensul că „Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.”

Față de aceste considerente, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat respingerea ca inadmisibile a sesizărilor formulate față de împrejurarea că nu este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv cea potrivit căreia întrebarea să nu fi format obiectul unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a respectivei probleme de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

VI. Opinia judecătorului-raportor Admisibilitatea sesizării

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

Or, în speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, respectiv, Tribunalul București — Secția I penală fiind investit în Dosarul nr. 2.496/4/2014 — Secția I penală cu soluționarea contestației formulate de către condamnatul C.F.C., în prezent încarcerat în Penitenciarul București — Jilava, împotriva Sentinței penale nr. 390/F din 7 februarie 2014 a Judecătoria Sectorului 4 București, prin care s-a admis contestația la executare și, în baza art. 21 alin. (1) și (3) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a înlocuit pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 483 din 19 iunie 2009 a Judecătoria Sectorului 6 București cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 3 ani; s-a mai constatat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată condamnatului prin Sentința penală nr. 819 din 30 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 139 din 15 ianuarie 2013 a Curții de Apel București, stabilind ca persoana condamnată să execute pedeapsa de 4 ani închisoare și în Dosarul nr. 2.496/4/2014 — Secția I penală și, pe de altă parte, cu soluționarea contestației formulate de către contestatorul D. M. împotriva Sentinței penale nr. 436/F din 11 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, prin care, în baza art. 23 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale raportat la art. 595 din Codul de procedură penală, s-a admis contestația la executare ca urmare a sesizării privind pe condamnatul D.M., în prezent încarcerat în Penitenciarul București — Jilava.

În baza art. 21 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a înlocuit pedeapsa aplicată condamnatului nominalizat, de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 346 din 6 martie 2007 pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 14.526/3/2006, rămasă definitivă la data de 10 octombrie 2007 prin nerecurarea Deciziei penale nr. 307/A din 24 septembrie 2007 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 2 ani și 6 luni.

S-a constatat că nu se impune aplicarea art. 6 din Codul penal cu privire la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare aplicată aceluiași condamnat prin Sentința penală nr. 253 din 24 martie 2010 a Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin neapelare la data de 12 aprilie 2010, și s-a dispus că sus-menționatul condamnat urmează să execute pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare aplicată acestuia prin Sentința penală nr. 253 din 24 martie 2010 a Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin neapelare la data de 12 aprilie 2010.

S-a dedus, din durata pedepsei aplicate, durata reținerii și arestării preventive de la 23 ianuarie 2009 ora 04,00 până la 24 ianuarie 2009 ora 04,00 și perioada executată de la 12 aprilie 2012 la zi.

S-a dispus anularea Mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 697/2010 din 13 aprilie 2010, emis de Judecătoria Sectorului 2 București, și emiterea unui nou mandat, conform prezentei sentințe, în cursul judecării respectivelor căi de atac, punându-se în discuție, la termenul din data de 14 aprilie 2014, admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/24.10.2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal pot fi interpretate în sensul că sunt

aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014?”

De asemenea, judecătorul-raportor are în vedere că cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală este îndeplinită în cauză, întrucât soluționarea pe fond a contestațiilor cu care a fost investit Tribunalul București — Secția I penală depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

În speță însă se constată că chestiunile de drept cu care a fost sesizată instanța supremă au primit deja o rezolvare printr-o hotărâre prelabilă, respectiv prin Decizia nr. 4, pronunțată la data de 12 mai 2014 de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în procedura pronunțării unei hotărâri prelabile în Dosarul nr. 4/1/2014/HP/P, prin care s-au decis următoarele:

„Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I Penală prin încheierea din data de 20 februarie 2014, în Dosarul nr. 200/93/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014 și stabilește:

«Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.»

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 mai 2014.”

Cu titlu de premiză se reamintește că, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, „dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Astfel, judecătorul-raportor, reluând cele deja arătate, are în vedere că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, dispoziții legale anterior invocate.

În concluzie, s-a opinat în sensul că sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunile de drept invocate au primit deja o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prelabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia mai sus arătată.

Constatând deci neîndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul București — Secția I penală în dosarele nr. 2.496/4/2014 și nr. 1.686/4/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129

alin. (2) lit. b) din noul Cod penal, în sensul de a lămuri dacă aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de aceste dispoziții legale pot fi interpretate în sensul că sunt 1 februarie 2014.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul București — Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Raluca Florentina Niculae

★

COMISIA DE CONCURS PENTRU RECRUTAREA ÎNALȚILOR FUNCȚIONARI PUBLICI

REGULAMENT

pentru modificarea și completarea Regulamentului nr. 1/2008 privind organizarea și desfășurarea concursului
pentru intrarea în categoria înalților funcționari publici

Art. I. — Regulamentul Comisiei de concurs pentru recrutarea înalților funcționari publici nr. 1/2008 privind organizarea și desfășurarea concursului pentru intrarea în categoria înalților funcționari publici, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 2 iunie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 8 alineatul (1), după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) un CV în format european și o scrisoare de intenție;”.

2. La articolul 8 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) copii ale diplomelor de studii și ale altor acte care atestă îndeplinirea condițiilor stabilite pentru participarea la concurs, precum și, dacă este cazul, cunoștințele și competențele în domenii specifice corespunzătoare exercitării funcției publice din categoria înalților funcționari publici; copiile diplomelor de studii se prezintă însoțite de foile matricole;”.

3. La articolul 8 alineatul (1), litera g) se abrogă.

4. La articolul 8, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Actele prevăzute la alin. (1) lit. b)—d) se prezintă în copii legalizate sau în copie, însoțite de documentele originale, care se certifică pentru conformitate de către unul dintre membrii secretariatului.”

5. La articolul 8, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (4¹) și (4²), cu următorul cuprins:

„(4¹) Actele prevăzute la alin. (1) lit. a), e) și f) se depun la dosarul de concurs în original. Actul prevăzut la alin. (1) lit. e) poate fi înlocuit cu dovada solicitării cazierului judiciar. În acest caz, candidatul are obligația de a completa dosarul de concurs până la finalizarea ultimei probe a concursului, sub sancțiunea

decăderii din dreptul de a fi considerat admis, indiferent de rezultatele obținute.

(4²) Adeverința care atestă starea de sănătate conține, în clar, numărul, data, numele emitentului și calitatea acestuia, în formatul standard stabilit de Ministerul Sănătății Publice.”

6. La articolul 8, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Comisia de concurs poate să solicite, prin intermediul secretariatului, completarea dosarului de concurs cu alte documente care să cuprindă informații privind experiența profesională a persoanelor care s-au înscris la concursul național, considerate drept relevante în cadrul procesului de selecție, până la termenul-limită de selecție a dosarelor.”

7. La articolul 8, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Ulterior termenului-limită de depunere a dosarelor nu se mai pot depune acte în completare la dosarul de concurs, cu excepția situației prevăzute la alin. (5).”

8. La articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Rezultatul selecției dosarelor, cu mențiunea «admis» sau «respins», se afișează de către secretariat la sediul Agenției.”

9. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Fiecare membru al comisiei de concurs propune, în ziua concursului, cel puțin unul și cel mult 3 subiecte pentru fiecare dintre etapele prevăzute la art. 12 alin. (1), pe care le semnează și le înaintează secretariatului.

(2) Subiectele se formulează pe baza bibliografiei de concurs, cu respectarea prevederilor art. 10 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007, cu modificările și completările ulterioare, iar complexitatea acestora trebuie să

corespundă nivelului funcției publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici.

(3) Subiectele la proba scrisă se stabilesc de către comisia de concurs în ziua în care se desfășoară proba scrisă, dintre propunerile formulate potrivit alin. (1), astfel încât să se poată întocmi două variante de subiecte. Subiectele stabilite de comun acord se semnează de către toți membrii prezenți ai comisiei de concurs, se multiplică într-un număr egal cu numărul candidaților înscriși la concurs și se sigilează în două plicuri, ștampilate cu ștampila comisiei de concurs.

(4) Pentru candidații la ocuparea aceleiași funcții publice, subiectele sunt identice în cadrul aceluiași concurs, cu excepția cazului în care concursul se desfășoară în mai multe serii.

(5) Membrii comisiei de concurs răspund pentru asigurarea confidențialității subiectelor propuse.

(6) Până la ora stabilită pentru terminarea probei scrise a concursului, membrii comisiei de concurs afișează la locul desfășurării concursului legislația incidentă pe baza căreia vor fi notate lucrările, potrivit prezentului regulament.”

10. La articolul 14, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Proba scrisă a concursului se organizează la sediul Agenției, iar supravegherea candidaților pe durata acesteia se asigură de secretariatul comisiei. Președintele comisiei de concurs decide dacă este necesară asigurarea supravegherii și de către membrii comisiei de concurs, prin rotație.”

11. La articolul 15, alineatul (3) se abrogă.

12. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) La expirarea timpului alocat probei scrise, candidații au obligația de a preda, iar secretariatul are obligația de a prelua lucrările scrise, ciornele și subiectele.

(2) După predarea tuturor lucrărilor, secretariatul acordă fiecărei lucrări un număr, în scopul asigurării anonimatului candidaților, și predă lucrările comisiei de concurs.

(3) Lucrările se desigilează și identitatea participanților la proba scrisă se aduce la cunoștința membrilor comisiei de concurs doar ulterior notării ultimei probe a concursului.”

13. La articolul 19, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Notarea lucrărilor la proba scrisă se face prin raportare la legislația incidentă prevăzută la art. 13 alin. (6), cu respectarea dispozițiilor art. 25 și 26.”

14. La articolul 21, alineatele (4) și (5) se abrogă.

15. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Candidații nemulțumiți de rezultatul concursului pot formula contestații în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la data afișării rezultatelor concursului, sub sancțiunea decăderii din acest drept.”

16. La articolul 34, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Contestația se depune la secretariat, care are obligația de a o înregistra la registratura Agenției.”

17. La articolul 34, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Comisia de soluționare a contestațiilor are obligația de a soluționa în condițiile prezentului regulament contestația cu privire la rezultatele concursului, în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la alin. (1).”

18. La articolul 35, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) notarea probei scrise sau a probei de interviu nu a fost realizată prin raportare la legislația incidentă stabilită potrivit art. 13 alin. (6) ori nu au fost respectate dispozițiile art. 25 și 26;”

19. La articolul 36, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) notarea probei scrise sau a probei de interviu a fost realizată prin raportare la legislația incidentă stabilită potrivit art. 13 alin. (6) și au fost respectate dispozițiile art. 25 și 26;”

Art. II. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Comisiei de concurs pentru recrutarea înalților funcționari publici,

Anca Alexandra Purcărea

București, 3 iulie 2014.

Nr. 3.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

